

הסוד הזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: אני משבת פלוני (מצבור פלוני), ואני משבת פלוני (מצבור פלוני).

באותה שעה קורא ליופיא"ל ממנה הגדול, ולחמשים ושלש מרכבות קדושות שתחת ידו שהתמנו לשמושה של תורה, וכל מרכבה ומרכבה מנה אותה את המרכבה הזו על פרשה פלונית שבשבת פלונית, ומרכבה פלונית על פרשה פלונית של שבת פלונית. וכל אחת ואחת משמשת את התורה של אותה שבת שלה, ואסור לנו לערב אלה באלה, ולא להכניס מרכבה למרכבת חביתה אפלו כמלא נימה, ואפלו בתבה אחת או אפלו באות אחת. אלא כל אחת ואחת כפי שפסק להן הקדוש ברוך הוא, וכמו שמנה אותן באותן פרשיות, כל אחת ואחת על משמרתה.

וכן כשמתעטרת פרשה זו, עולות אותן המלים של אותה הפרשה שנשלמה בצבור, ואותה מרכבה לוקחת אותם, זו שממנה על אותה פרשה, ומעלה אותם לפני הקדוש ברוך הוא, ואותם מלים ממש עומדות לפניו ואומרות: אני פרשה פלונית שהשלימוני צבור פלוני כן וכן. אם השתלמה כראוי לה, מעלים את אותן מלים, ומתעטרות על הפסא הקדוש, ואותה מרכבה משמשת לפניו, כל מרכבה ומרכבה, הפרשה של כל שבת ושבת, וכלן מתעטרות בתוך הפסא הקדוש, ובהן היא עולה

רוא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא בריך הוא. כיון דאשלימו למפסק הגי פרשין דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא בריך הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) ואנא משבת פלוני. (מצבורא פלוני).

בההיא שעתא, קרא ליופיא"ל רב ממנא, ולחמשים ותלת רתיכין קדישין דתחות ידיה, דאתמנון בשמושא דאורייתא, וכל רתיכא ורתיכא מגי ליה, להאי רתיכא על פרשתא פלגיא, דבשבת פלוני. ורתיכא פלוני, על פרשתא פלגיא, דשבת פלוני. וכל חד וחד, משמשא לאורייתא, דההוא שבת דיליה. ואסיר לן לערבא אלין באלין, ולא לאעלא רתיכא ברתיכא דחבריה, אפילו כמלא נימא. ואפילו בחד תיבה, או אפילו באת חד, אלא כל חד וחד, כמה דפסיק לון קדשא בריך הוא, וכמה דמגי לון באינון פרשין, כל חד וחד על מטריה.

וער דא, בד מתעטרא פרשתא דא, סלקן אינון מלין דההיא פרשתא, דאשתלים בצבורא, ונטיל לון ההוא רתיכא, דממנא בההיא פרשתא, וסליק לון קמי קדשא בריך הוא, ואלין מלין ממש, קיימין קמיה ואמרינן, אנא פרשתא פלגיא, דאשלימו לי צבורא פלוני, הכי והכי.

אי אשתלים פדקא חזי ליה, סלקין אינון מלין, ומתעטרין על פורסייא קדישא, וההוא רתיכא משמשא קמיה, כל רתיכא ורתיכא, פרשתא דכל שבתא ושבתא, וכלהו מתעטרין בגו פורסייא קדישא, ובהו איהי סלקא לאתיחדא לעילא לעילא, ואתעביד

להתייחד למעלה למעלה, והכל נעשה כלל אחד. משום כך, אשרי חלקו מי שמשלים פרשת כל שבת ושבת כראוי כמו שפסקו אותה למעלה.

פעמים קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב, צריכים להכליל שמאל בימין, שהרי תורה נתנה משני צדדים, שפתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר, אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות הפרשה אינה אלא בימין, והימין תלוי עד שעת המנחה, והרי פרשוק.

בשני בשבת ובחמישי בשבת, משום שיוקדוּת הדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה - אלא כך זה ודאי. אבל אלה שלמטה, כלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד פולל כל אחד ואחד.

וסוד הדבר - הדרגות העליונות הללו הן נקראות פרשה אחת, ואחר כך יוצאות מהן תשע דרגות שנקראות כאחד, ומשום כך תשעה אנשים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום חמישי. הרי תשעה. ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז באותה שעה נוסעת מצד שמאל, ומשלה אנו קוראים.

שהרי היא עומדת בסוד של תשע (ספירות), וקוראים תשעה, והם ששה של חל ושלשה בשעה שהשמאל מתעורר בשבת, ולהכליל הכל כאחד. והיא מתעטרת בהם בשלשה צדדים,

כלל כלל אחד. בגין כך, זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא, בדקא יאות, כמה דאפסיקו לעילא.

הרי זמני, קרינן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתרין סטרין אתייהיבת, דכתיב, מימינו אש דת למו, ימינא ושמאלא.

בגין כך ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתיר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, וימינא תליא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

בשני בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כלל דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשן לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, פלהו כלל דאורייתא, וכל חד וחד פליל לכל חד וחד.

ורזא דמלה, אלין דרגין עלאין, אינון אקרון פרשתא חדא, ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן כחדא, ובגין כך תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביום תנינא, ותלת ביום חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, ונקודה תתאה, בההוא סטרא דשמאלא, מקבלא רזא דאורייתא, פדין בההיא שעתא, נטלא מסטרא דשמאלא, ומדיליה קרינן.

דְּהָא אִיהִי קִיּוּמָא בְּרָזָא (דף ר"ז ע"א) דְּתַשַּׁע, (נ"א ספירא) וְקָרִינָן תַּשַּׁע, וְאִינוּן שֵׁית דְּחוּל, וְתִלְתָּ בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְעָר שְׁמַאלָא בְּשַׁבְּתָא, וְלֹאֲתַפְלְלָא כֻּלָּא כְּחֻדָּא. וְאִיהִי מְתַעֲטָרָא בְּהוּ,